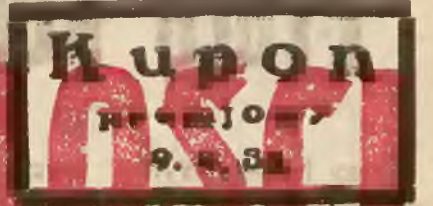

OSTATNIE WIADOMOŚCI

KRAKOWSKIE

10
GROSZY

10
GROSZY

Rok III

Kraków niedziela 10 września 1933

nr. 251

Powodzenie Pożyczki Narodowej zapewnione

Akcja w sprawie podpisywania Pożyczki Narodowej zatacza coraz szersze kręgi. Komisarz po społecznych odbył już narady w ceprzes B. G. K., Stefan Starzynski, objął natychmiast po nominacji urządowanie i przeprowadza prace, związane z wyłożeniem pożyczki do subskrypcji.

Wczoraj ukazały się na mieście plakaty Obywatelskiego Komitetu Pożyczki Narodowej. Szereg organizacji gospodarczych i społecznych odbyło już narady w sprawie udziału ich w podpisywaniu pożyczki. W imieniu Unji Pracowników Umysłowych prezes Albin Mińkowski złożył oświadczenie, że pracownicy umysłowi poprą w całej rozciągłości pożyczkę. Podobne oświadczenie wyszło od Związku Nauczycielstwa Polskiego, który wezwał swoich członków do zakupu obligacji Pożyczki Narodowej.

Siery gospodarcze przez usta swoich reprezentantów zapewniły o czynnym udziale w subskrypcji. Kierownicy organizacji gospodarczych uważają rozpisanie pożyczki za krok bardzo celowy i są przekonani, że pożyczka spotka się z dużym powodzeniem w szerokich sferach społeczeństwa. Podobny pogląd wyrażają kierownicy banków.

W ciekawy sposób urzędnicy Ministerstwa Opieki Społecznej zgłosili przystąpienie do subskrypcji pożyczki. Pod przewodnictwem wiceministra dr. Piestrzyńskiego odbyło się ogólne zebranie urzędników. Wiceminister wezwał zebranych, by przystąpili do zapisów na Pożyczkę Narodową. Po dyskusji uchwalono jednogłośnie wziąć udział w Pożyczce Narodowej w wysokości jednej dziewiątej względnie jednej dwunastej uposażenia rocznego w zależności od wysokości tych uposażeń. Przypuszczalnie śladem urzędników Ministerstwa Opieki Społecznej pójdą wszyscy urzędnicy państwowi.

„Lewiatan“ zwołał posiedzenie na wtorek. Zebranie to jest wynikiem posiedzenia zarządu, na którym zapadła uchwała wezwania swoich wszystkich członków do jak najwydajniejszego poparcia Pożyczki Narodowej. In-

ne organizacje i banki ustosunkowały się podobnie, wobec czego nie ulega najmniejszej wątpliwości, że pożyczka zostanie szybko

pokryta po wyłożeniu do zapisów. Zapisy, jak już donosiliśmy, mają się rozpocząć 28 września.

Obawy o los balonu „Kościszko“

Wichry zagnały go nad Kanadę

NOWY JORK (PAT). Prasa amerykańska wyraża obawy o losy balonu polskiego „Kościszko“ oraz balonu „Good

Year“ Overmana, które mogły opaść w Labradorze albo w innych stronach Kanady północnej. Organizowana jest lotnicza ekspedycja ratunkowa.

Mur mgły na drodze awionetek

zmusił uczestników lotu dookoła Polski do przymusowego lądowania pod Łodzią

ŁÓDŹ (PAT). — Samoloty, które wystartowały o godz. 5-ej rano z Warszawy do piątego etapu lotu okrężnego dookoła Polski, zmuszone były z powodu gęstej mgły nad lotniskiem pod Łodzią do lądowania na okolicznych polach w promieniu 10 klm., skąd dopiero koło godz. 8-ej, korzystając z wypogodzenia się, przelatywały na lotnisko w Gublinku.

Z tego powodu start samolotów z Łodzi odbył się ze znacznym opóźnieniem.

Na lotnisku łódzkim pozostała maszyna nr. 16 „RWD 5“, pilotowana przez Chorzewskiego i Maja, której silnik uległ defektowi. Naprawiona awionetka wystartowała po południu w dalszą drogę.

Wczoraj o godz. 9.45 przybył na lotnisko rakowickie jeden z aparatów, biorących udział w piątym krajowym konkursie turystycznym, mianowicie MN 5, pilotowany przez Janikasa z aeroklubu wileńskiego. Lotnik po chwilowym odpoczynku odleciał do Warszawy.

Do godz. 2-ej nie przybył do Krakowa żaden inny aparat.

30 okrętów wojennych i samoloty bombowe

Ameryka przygotowała do interwencji na Kubie

LONDYN (PAT). Według wiadomości z Havany, sytuacja na Kubie zaostrza się z godziny na godzinę. Komitet partii komunistycznej postanowił ostrzeliwać oddziały amerykańskie, w razie gdyby usiłowały one lądować na Kubie. Na ulicach Havan ustawiono karabiny maszynowe. Z drugiej jednak strony

obecny rząd rewolucyjny dał do zrozumienia, że nie chce konfliktu ze Stanami Zjednoczonymi i w razie konieczności gotów jest ustąpić, co w obecnej chwili równałoby się opanowaniu władzy przez komunistów lub walce domowej pomiędzy komunistami a wojskiem.

I w jednym i w drugim wy-

padku prawdopodobna jest interwencja Stanów Zjednoczonych. Jutro skoncentrowanych będzie u brzegów Kuby 30 amerykańskich jednostek bojowych wraz z eskadrami samolotów bombowych oraz załogą, liczącą około 5000 marynarzy, która może być wysadzona na brzeg.

Hitlerowcy przypiekali rozpalonym żelazem Greka uważając go za Żyda

BUKARESZT (P.A.T.). Pewien obywatel rumuński, inżynier Panait Dracopol, zamieszkały w Dreźnie, padł niedawno ofiarą teroru ze strony władz hitlerowskich. Zadenuncjowany przez Niemca, współwłaściciela konkurującej z nim firmy o rzekomo pochodzenie żydowskie, został inż. Dracopol aresztowany i poddany przez trzy dni i nocę (16 — 19 sierpnia) torturom. Żądano odeń przytem bezskutecznie, aby przyznał się on do pochodzenia żydowskiego.

Nie pomogło wylegitymowanie

się pochodzeniem greckim i obywatelstwem rumuńskim, nie pomogło też wykazanie się dawniejszą przynależnością do narodowej organizacji harcerskiej rumuńskiej pod kierownictwem marszałka armii Prezana, którego członkowie batalionów hitlerowskich nazwali przywódcą między narodówki żydowskiej.

Równocześnie z inż. Dracopolem aresztowana została siostra

jego Łucja Dracopol, która w powrotnej drodze z Paryża do Rumunii zatrzymała się w Dreźnie, celem odwiedzenia brata. Dopiero interwencja Poselstwa Rumuńskiego w Berlinie spowodowała zwolnienie nieszczęśliwych ofiar, które w tych dniach przybyły do Bukaresztu.

Inż. Dracopol ma dotkliwie poranione ręce od rozpalonego żelaza, którym go przypiekano.

Zapadł wyrok w procesie kobryńskim

KOBRYN (PAT.) — Wczoraj w południe ogłoszony został wyrok w procesie 9-ciu oskarżonych o należenie do K. P. Z. B. Wyrokiem sądu sprawa Reginy Kaptanówny przekazana została do postępowania zwykłego. Pozostali oskarżeni skazani zostali na dożywotnie więzienie.

Dwie katastrofy w lotnictwie rumuńskim

BUKARESZT (PAT.) — W dniu wczorajszym w lotnictwie wojskowym rumuńskim wydarzyły się dwa poważne wypadki, które pociągnęły za sobą ofiary w ludziach. Koło miasta Cluj uległ wypadkowi jeden z samolotów; pilot, prowadzący maszynę, został zabity, obserwator ciężko ranny. Poza tem tego samego dnia hydroplan wojskowy walnął w porcie Constanta rozbił się. 2-ech lotników zostało zabitych na miejscu.

Państwowe urzędy pośrednictwa pracy będą z reformowane

Obecna forma organizacyjna państwowych urzędów pośrednictwa pracy już oddawna wywołuje szereg zastrzeżeń tak ze strony przemysłu, jak i zainteresowanych robotników i pracowników. Władze nadzorcze zamierzają obecnie zreformować ustrój i charakter państwowych urzędów pośrednictwa pracy.

W departamencie ubezpieczeń Ministerstwa Opieki Społecznej rozpracowywany jest projekt przekształcenia tych urzędów drogą połączenia ich z funduszem bezrobocia. W praktyce urzędy pośrednictwa pracy miałyby być włączone do funduszu bezrobocia, przytem sama organizacja urzędów pośrednictwa pracy uległaby radykalnemu uproszczeniu. Odnosny projekt jest obecnie opracowywany i jak słychać — ma być ogłoszony w drodze dekretu.

Niezwykła przygoda zausznika Hitlera

BUKARESZT (PAT.) — „Lup-ta“ przynosi sensacyjną wiadomość z Amsterdamu. Czynniki kierownicze 3 Rzeszy zakłopotane mają być srodze kompromitującym wypadkiem, którego bohaterem stał się ostatnio kierownik polityki zagranicznej narodowych socjalistów niemieckich Alfred Rosenberg.

Od pewnego czasu przebywał on w jednym z małych miasteczek bawarskich w towarzystwie pięknej młodej kobiety, która, jak stwierdził policja, była Żydówką, komunistką z Rosji.

Gdy z polecenia Hitlera aresztowano towarzyszkę Rosenberga, okazała ona policji kopję całego szeregu dokumentów, kompromitujących Rosenberga i kierownicze czynniki hitlerowców, oświadczając, że oryginały tych aktów znajdują się w ręku G. P. U. w Moskwie. Jeżeli aresztowana spotka najmniejszą krzywdę, dokumenty te zostaną opublikowane przez prasę sowiecką.

Ta groźba poskutkowała tak silnie, że niebezpieczną komunistkę uwolniono niezwłocznie i umożliwiono jej powrót do Rosji.

Górnicy żywcem pogrzebani

Straszna katastrofa w kopalni „Modrzejów“

SOSNOWIEC (PAT.) — W kopalni „Modrzejów“ w Niwce pow. będzińskiego wydarzyła się poważna katastrofa górnicza. Wskutek załamania się stropu 5-ciu górników zostało zasypanych. Wszczęta natychmiast akcja ratunkowa trwała całą noc. Dotychczas nie dotarto jeszcze do miejsca w którym przypuszczalnie znajdują się nieszczęśliwi górnicy. Akcja ratunkowa trwa nadal.

Mała jest nadzieja znalezienia ich przy życiu. Katastrofa wydarzyła się na głębokości 400 mtr. pod ziemią. Na odcinku tym pra-

cowało 12 górników. 7 z nich w ostatniej chwili udało się uciec z życiem, natomiast 5, pracujących pod samym stropem, nie zdołało uratować się. Są to przeważnie młodzi ludzie w wieku od 25 do 35 lat. Nazwiska ich: Franciszek Tatar, Jakób Wrona, Jan Bęberek, Józef Stachowicz i Franciszek Szmiler.

Kolumna ratownicza pracuje bez wytchnienia, mimo ciężkich warunków atmosferycznych, panujących na dole kopalni. Usuwane są walizki natężenia na trudności wskutek dalszego obrywania się węgla. Przekopano dotychczas

chodnik 12-metrowy. Dziś kolumna na ratownicza prawdopodobnie dotrze do miejsca, gdzie wydarzyła się katastrofa.

SOSNOWIEC (PAT). Akcja mająca na celu wydobycie górników, zasypanych w kopalni „Modrzejów“, posuwa się naprzód. W ciągu nocy wydobyto głwołki górnika Stachowicza.

Kolumna ratunkowa pracuje nieprzerwanie pod kierunkiem inżynierów górniczych. Od miejsca katastrofy dzieli kolumna jeszcze kilka metrów.

Praca kobiet i młodocianych w przemyśle polskim

Przy badaniu rynku pracy zwraca się zawsze uwagę na udział młodocianych i kobiet. Ma to uzasadnienie społeczne i gospodarcze. Społeczne, gdyż chodzi o ochronę pracy, gospodarcze: kształtowanie się wysokości zarobków.

Praca kobiet i młodocianych jest niemal tak stara, jak rozwój produkcji kapitalistycznej.

Niemal równocześnie z zatrudnieniem kobiet i młodocianych rozpoczęła się walka z tem. Robotnicy walczyli, gdyż zatrudnienie młodocianych i kobiet obniżało ich zarobki, zaś szereg działaczy społecznych i politycznych nietylko ze względu na potworny wyzysk, ale również ze względów społecznych i zdrowotnych. Domagali się oni przede wszystkim z zakazu pracy dla dzieci, ustanowienia pewnego wieku, poniżej którego nie można zatrudniać młodocianych, za zakazu pracy dla kobiet i młodocianych w gałęziach przemysłu szczególnie szkodliwych dla zdrowia, zakazu pracy dla tych kategorii zatrudnionych w nocny, wreszcie płatnych urlopów dla kobiet ciężarnych i żłobków dla niemowląt przy fabrykach. Walka o te postulaty trwała przeszło sto lat. Powoli zdobywano poszczególne pozycje, ale do pełnego zwycięstwa jeszcze bardzo daleko.

W dobie wielkiego kryzysu, który odznacza się szalonym spadkiem stanu zatrudnienia i zarobków robotniczych, jest niezmiernie ciekawie przyrzedzić się, jak wygląda kwestja udziału młodocianych i kobiet w przemyśle.

Przy rozpatrywaniu tej sprawy w ogóle a w Polsce w szczególności, trzeba mieć na uwadze, że niema prawie dziedziny pracy fizycznej, w której nie można by napotkać kobiet i młodocianych. Odnosi się to nawet do przemysłów tak zwanych męskich jak np. przemysł metalowy, budowlany i t. p. Dalej trzeba pamiętać, że udział kobiet w produkcji zwiększył się szczególnie podczas wojny i od tego czasu zdobył wszystkie galezie.

Dokładnych zestawień o udziale młodocianych i kobiet w całej produkcji niema. Próba ujęcia cyfrowego tego zjawiska jest praca p. Tadeusza Czajkowskiego: „Kobiety i młodociani w wielkim i średnim przemyśle” (Statystyka Pracy zeszyt 2 1933). Z konieczności jednak opiera się ona na danych niepewnych. Brak np. nowych danych o drobny przemysł, a więc trzeba gubić się w przypuszczeniach, względnie opierać się na dawniejszych częściowych obliczeniach. Wspomniana praca zajmuje się więc rozpatrzeniem udziału kobiet w przemyśle średnich przedsiębiorstwach, które zatrudniają od 20 robotników

Z zestawień powyżej wymienionej pracy wynika jasno, że udział kobiet w przemyśle średnim i wielkim znajduje się jeszcze ciągle w stanie ciągłego przyrostu. Jest przyrost w ciągu ostatnich lat wprawdzie bardzo mały, ale nie przeto mniej przyrost. Przy bliższym rozpatrzeniu cyfr okazuje się, że zwiększony udział kobiet w produkcji nie następuje kosztem pracy dorosłych mężczyzn, ale młodocianych. Udział tych ostat-

nich bowiem ulega coraz wyjątkowo zmniejszeniu. Jest to zresztą zjawisko niezmiernie pocieszające. Przypuszczalnie jest ono między innymi wynikiem akcji Inspekcji Pracy w sprawie przestrzegania norm ustawowych o ilości zatrudniania młodocianych oraz akcji rządowej w ostatnich dwóch latach, która zmierzała do zastąpienia pracy młodocianych przez żywicieli rodzin.

Cyfrowo udział kobiet i młodocianych przedstawia się następująco:

Na 100 zatrudnionych przypadło w roku 1931 dorosłych mężczyzn 72, kobiet 24, młodocianych 4 (okrągło). W roku 1932: mężczyzn 73, kobiet 24, młodocianych 3. Wreszcie w roku 1933 (wszystkie cyfry odnoszą się do miesiąca stycznia danego roku). W ciągu roku zachodzą wprawdzie wahania o charakterze sezonowym nie zmieniają one jednakże przedstawionego stanu rzeczy) mężczyzn 73, kobiet 25, młodocianych 2.

Nadużycia w Państw. Wytwórni Wódek

Proces o nadużycia w Państwowej Wytwórni Wódek w Warszawie, gdzie ekspedytor Mieczysław Kłopotowski przyswoił w ciągu 5 lat olbrzymia kwota 175.000 złotych, odsłania kulisy zupełnego braku kontroli nad powierzonymi urzędnikom pieniędzmi skarbowymi.

Najlepiej ilustruje to zeznanie samego Kłopotowskiego, z którego można wyciągnąć następujący moral: — gdyby była ścisła kontrola — nie udało by mu się to.

Oto co mówi Kłopotowski, sędzony wczoraj i odpowiadający z więzienia.

— Zostałem wprowadzony przez swych kolegów w jarzmo hulanki i zabaw. Miałem codziennie przy sobie 1000 złotych na konieczne wydatki. Pewnego razu, jeszcze w 1928 r. koledzy zaciągnęli mnie do knajpy na całą noc. Wydałem wtedy 400 złotych. Musiałem ten wydatek jakoś usprawiedliwić. Wystawiłem więc fikcyjny rachunek na koszty transportu spirytusu, kontroler podpisał, złożyłem do kasy i — udało się. Ponieważ nigdy nikt nie żądał ode mnie dowodów na wydatki, więc popełniałem nadużycia nadal. W 1930 r. zteknałem się z rewidentem kontroli skarbowej, Łukaszem Rzeźnickim, który powiedział do mnie wprost: „Słuchaj Mietek, ty robisz jakieś kawaty”. Miałem do niego zaufanie, przedtem już popiliśmy parę razy

po magazynach, byliśmy na „ty” i wtajemniczyłem go we wszystko. Wtedy powiedział, że on będzie podpisywał wszystkie rachunki, jako skontrolowane i kasa je wypłaci. Tego dnia dałem mu 120 złotych, bo szedł na wyścigi. Odtąd co dzień dawałem mu pieniądze, a on zato podpisywał mi rachunki.

Siedzący obok Kłopotowskiego go, oskarżony Rzeźnicki w gwałtowny sposób zaprzecza temu. — To jest wszystko kłamstwo. Z Kłopotowskim byłem zdaleka, nie miałem z nim kontaktu i on kłamie.

— A jaki może mieć w tem cel? — pyta sędzia.

— On się mści na mnie. Ja go kontrolowałem bardzo ściśle, ale nadużyć jego stwierdzić nie mogłem, bo do niego wszyscy w wytwórni odnosili się z ogromnym zaufaniem, a mnie tam nie lubiano. To jest intryga.

— Za co Kłopotowski może się mścić?

— Bo proponował mi raz łapówkę 10.000 złotych, jeżeli nie wykryje kontrabandy kokainy, ale ja zrobiłem z tego użytek służbowy, szmuglerza kokainy aresztowałem i tu, na tej samej sali odbywał się proces.

Prokurator: — Ale z propozycji Kłopotowskiego nie zrobił pan użytku?

— Nie, bo nie miałem na to świadków.

— A na procesie owego kokainisty zeznawał pan o tych szczegółach?

— Nie. Nastrój niedowierzania umacnia zaraz Kłopotowski.

— POCO miałem kłamać o Rzeźnickim? Przecież mógłbym taksamo obciążać i innych kontrolerów, którzy przed nim, w latach 1928 — 1930 r. podpisywali mistyfikacyjne rachunki..

Okazuje się, że było mnóstwo takich wypadków. Względem nieuważnych i lekkomyślnych kontrolerów prowadzono dochodzenia, lecz nie stwierdzono, by działali w złej wierze, by byli w zmoiwie z Kłopotowskim, lub otrzymywali od niego łapówki.

A o Rzeźnickim twierdzą, że zarobił na nadużyciach Kłopotowskiego 20.000 zł. Sam Kłopotowski zaś z przyswojonych pieniędzy, prócz wydatków na wystawne i luksusowe życie, rzucające się w oczy kolegom, kupił place i wybudował wille w Międzyszybnie... na nazwisko Żonv.

Po przesłuchaniu świadków sąd postanowił ogłosić wyrok dziś w południe.

Wesoły Kącik

SAMOBÓJCY

— Głowa pęka od takich interesów — rozmyślał z goryczą pan Pupa, idąc wolno mostem w stronę Pragi. — Komorne za płac, podatki płac, subiektem płac, a kto mnie zapłaci?!

— Kto?!.. Klient?.. Gdzie jest ten klient?! Skąd go wziąć, jak go nie ma?!

Pan Pupa westchnął ciężko, spojrział przed siebie i... stanął jak wryty. W odległości dwóch kroków, jakiś jegomość wlaź na barjerę i szykował się do skoku w przepaść.

— Stój!! Zwarjowałeś?! Co pan robi?! — wrzasnął pan Pupa i rzucił się w stronę samobójcy.

Odcignął go siłą od barjery i ujął pod rękę.

— Kto to widział robić takie głupstwa? Chodź pan, pogadamy trochę.

Zobaczysz pan, że wybije to panu z głowy. Jak ja pana przekonam, to panu się odechce po pełniac samobójstwa!

Trzymając się pod rękę, zaczęli spacerować po moście.

— Kto to widział skakać do wody? — powtórzył z wyrzutem pan Pupa.

— Kto to widział skakać do wody? — zaśmiał się szyderczo niedoszły samobójca — gorsze rzeczy widziałem! Widziałem, jak klient płacił mi 10 złotych za towar, za który ja płaciłem 60! Widziałem całą wazilżkę protestowanych weksli.

Widziałem swój własny pusty sklep! A pan się pyta, kto widział, żeby skakać do wody?!

— Panie drogi — westchnął Pupa. — Też jestem kupcem, też widziałem, a jednak...

— Długi, długi i długi! Kredyt zamknięty i mnie też chcą zamknąć. A pan się pyta, kto widział?...

— Myślisz pan, że mnie lepiej? — westchnął po raz drugi pan Pupa. — Tyle tylko, że mam jeszcze trochę towaru...

— Ha, ha, ha! — zaśmiał się szatańsko niedoszły samobójca.

— Ja też miałem! Ale kto go od pana kupi? Odebrać, odbiora, ale komornik za długi, egzekutor...

Nie martw się pan. Za parę miesięcy będzie u pana tak, jak u mnie. Kiedy przyjdzie komornik robić zajęcie, to pan mu grzecznie podstawi krzesło i powiedz: — Proszę, niech pan zajmie miejsce, bo u mnie więcej niema co zająć!

— Co robić? — jęknął pan Pupa.

— Co robić? Powiem panu. Rób pan to, co ja.

Nieznamy zdjął palto, pan Pupa także. Wlaź na barjerę — pan Pupa także.

Po chwili obadwaj skoczyli w nurty Wisły.

Ponieważ feljeton humorystyczny nie może się tragicznie kończyć, więc w pobliżu na szczęście przejeżdżała motocyklowa i obydwóch kupców wyratowano.

Napoleon Sudek

Kupon

Bezplatna pomoc prawna

„Szlachetne“ pobudki fałszerzy

Rzadki okaz fałszerza z... gwałtu, sędzony był wczoraj w sądzie okręgowym. Był nim Władysław Bociański, młodzieniec obdarzony dużą pomysłowością, bo wynalazł dla P. K. O. wzór szytu przeznaczonego dla niemożliwie nia wszelkiej nadużyć przy podrobieniu książeczek oszczędnościowych.

Zwrócił się więc ze swą propozycją do P. K. O., lecz pomysłu nie zdołał uzyskać uznania. Bociański wziął sobie mocno do serca odmowę i postanowił udowodnić na przykładzie, wiele P. K. O. traci odrzucając jego wynalazek. Zanim do tego doszło jednak, policja przypadkowo zatrzymała Bociańskiego na placu Broni, a znajdując przy nim 7 książeczek P. K. O. na różne nazwiska, zarządziła rewizję w mieszkaniu aresztowanego i znalazła tam istne laboratorium fałszerskie, z farbami, drukami i podrobionymi pieczęciami.

Bociański był w przedmiocie wykonania zemsty na P. K. O., miał już przygotowane misternie podrobione książeczki oszczędnościowe i tylko czekał momentu, aby popełnić oszustwo.

— Więc to było zrobione z gniewu? — pyta sędzia.

— Nie, chciałem przekonać P. K. O., jak łatwo można użyć sfałszowanej książeczki w celach oszukanych, przed czem chroni P. K. O. mój wynalazek, gwarantujący w 90 proc. udaremnienie nadużyć.

Sąd nie uwierzył jednak w szlachetne pobudki Bociańskiego i wymierzył mu łagodną stosunkowo karę 1 roku więzienia.

Odpowiedzi Redakcji

H. Ryszczenowiczowa (Kutno). D. służnie: niema „gorszych”, niema „lepszych”. Adres zanotowaliśmy.

M. Raclawska (Toruń). Dziękujemy za słowa uznania. Wciągnęliśmy Panią na listę stałych Czytelniczek naszych, a gdy przyjdzie czas nie wnie Panią i premija.

B. Tomaszewski (Lida). Otrzymałyśmy.

W. Soszyński (Siedlce). Figurę Pani na liście zapisanych na premie.

Fr. Jurkiewicz (Nastelsk). Jak wyżej.

M. Diemientejewa (Wilno). Podział jest zupełnie sprawiedliwy; Warszawa ma blisko 10 razy więcej mieszkańców niż Wilno.

R. Lubczyński (Suchedniów). Nieporozumienie. Wyjaśniamy jeszcze raz: po złożeniu swego adresu należy czekać na zawiadomienie Redakcji o przyznaniu premji. Sam fakt posiadania 15 numerów nie upoważnia jeszcze do upominania się o premie.

Ostatnie dni składania podań na Kursy Kresleń Techn.

W związku z napływem stosunkowo dużej ilości podań kandydatów zgłaszających się o bezpłatne ew. ulgowe miejsca na Kursy Kresleń Technicznych, mieszczących się przy ul. Traugutta 6, Redakcja nasza rozporządzająca kilkunastoma miejscami będzie przyjmować podania tylko do dnia 11 bm.

Kandydaci winni załączyć do podań świadectwa szkolne.

A więc każdy kto chce ubiegać się o powyższe miejsce, musi pośpieszyć się i jeszcze w tych ostatnich dniach skorzystać z możliwości dostania się na wspomniane fachowe i przydatne Kursy. Na Kursy przyjmowani są kandydaci płci obojga.

PESYMISTA

— Co można nazwać szczytym pesymizmem?

— Murzyna, patrzącego przez czarne okulary. (New Yorker)

ZE ŚWIĄTĄ PRACĄ

Praca ludzi Wisły Jest ciężką i nie zapewnia utrzymania rodziny

Niejednokrotnie słyszymy gło- sy, że praca marynarska w służ- bie prywatnej, choćby na Wiśle, należeć musi do bardzo miłych za- jęć, w rzeczywistości jednak po bliższym zapoznaniu się z tą dzie- dziną pracy należy stwierdzić, iż nietylko nie jest ona lekka, lecz bardzo ciężką, a ponadto mało op- łacaną.

Zarobki pracowników umysło- wych, zatrudnionych na statkach, wynosily przed ostatnią 10 proc. obniżką płac dla kapitana i ma- szynisty (majstra lub inżyniera) zł. 325, dla sternika i kontrolera do 280 zł. miesięcznie.

Wynagrodzenie służby pomoc- niczej, a więc majtków poklado- wych, palaczy i pomocników ma- szynisty wahało się od 180 do 250 zł. miesięcznie, przyczem za znaczny należy, że pracownicy ci otrzymują pensje tylko w okre- sie, w którym odbywa się komu- nikacja. Za miesiące zimowe, gdy zamarza Wisła i żegluga ustaje automatycznie towarzystwo żeg- lugi przestaje wypłacać gaże.

Wobec tego, że czas jednej po- dróży t. zw. rejs trwa 5 dni z War- szawy do Tczewa i z powrotem, pracownicy ci stoluja się w bufe- tach, płacąc za utrzymanie miesię- cznie od 100 zł. Herbatę otrzymu- ją gorzką, ponieważ „Vistula“ przeznaczona im deputat cukrowy w ilości pół kg. na miesiąc.

W czasie zimowych przerw w pracy sytuacja pracowników tych jest nad wyraz ciężka. Nie otrzymują oni zarobków ani w Z. U. P. U. (pracownicy umysłowi) nie mają prawa do zasiłków ja- ko bezrobotni.

Transportowcy ci rekrutują się w większości z mieszkańców Pło- cka, w których statki dalekobież- ne zatrzymują się tylko na 1 go- dzinę.

W okresie niskich stanów wo- dy na Wiśle praca tych ludzi sta- je się okropną, narażeni są na to, że czy w dzień czy w nocy, w wy- padku utknięcia na mieliźnie, ca- ła załoga musi bosakami i drąga- mi spychać statek do nurtu, lub w zdenerwowaniu wyczekiwać na

przybycie jakiegoś innego statku. Frekwencja w ciągu ostatnich lat b. znacznie wzrosła w żeglu- dze rzecznej i może ona śmiało konkurować przy przewozie to- warów i ludzi z Polskimi Koleja- mi Państwowymi.

Również pożałowania godna jest dola flisaków.

Przewiezienie drzewa z miej- sca wyrębu do Gdańska odbywa- się w sposób następujący: Po zbi- cciu tratwy małej t. zw. tafli dłu- gości mniej więcej 15 mtr. łą- czy się tafle w tak zwane sznury, długości mniej więcej 150 — 160 metrów a szerokości 8 metrów. Kupiec drzewny wynajmuje ludzi do przewiezienia tratwy takiej do Gdańska i płaci kierownikowi tratwy czyli tak zwanemu retna- nowi 200 zł. a flisakom po 80 — 85 zł. Czas spływu takiej tratwy np. z Ulanowa nad Stryjem w Ma- łopolsce do Gdańska trwa od 3 do 5 tygodni w zależności od po- gody oraz od stanu wody na rzek- ach.

Najtrudniejsza praca flisaków jest na rzekach wąskich jak np. Biebrza, Stryj, Narew, gdzie cią- głe zakręty rzeki i wpadanie na brzegi powoduje zatrzymywanie prawie na każdym zakręcie i zmu- sza do ciężkiej ponad siły czesto- prac, aby bosakiem zebrać

tratwę na nurt. Od Gdańska do miejsca zamieszkania flisacy jadą na koszt kupca który ich wynaj-ął. W czasie sezonu flisak może spławić od 3 do 6 razy, a więc za- rabia na sezon a właściwie na cały rok od 240 do 480 zł.

W czasie spływu, mieszkają oni w najprymitywniejszych wa- runkach w budach, szałasach ze słomy, które nie ochraniają ich ani przed deszczem, ani przed zi- mnem. Gotują strawę na tratwie, strawę, składającą się wyłącznie z kaszy, ziemniaków i słoniny, któ- ra stanowi jedyne pożywienie mię- sne. Ponieważ na rzekach wą- skich mogą płynąć tylko t. zw. „sznury“ z 2 flisakami, a dopiero na Wiśle zbija się 4 do 6 sznu- rów w tratwę, poszczególne zało- gi wyteżają wszystkie siły, aby zdążyć na czas na miejsce zbiór- ki.

Okropny jest los robotnika, któ- ry kilka lat pracuje w tym fachu. bywania na wodzie oraz złego od- żywania, przemakania na desz- czu zapada na choroby reumatyz- mu oraz schorzenia kośca. Jako robotnicy sezonowi nie pracujący nigdy na jednym miejscu nie są ubezpieczeni, ani w Kasie Cho- rych, ani też w Funduszu Bezrob- ocia.

Jak żyją bezrobotni?

Człowiek, który złożył kilkaset podań o pracę

P. Tadeusz Jan Mirosz (Pańska 51) pisze:

„Pracowałem w Warszawie w charakterze urzędnika i posiadam wykształcenie 7 klas gimnazjum. Obecnie szykuję się do zdania matury. Jestem bezrobotny i mam 4 osoby na utrzymaniu.

Wiem, że gdy obywatel jest bez środków do życia, ma prawo zwrócić się do Rządu czyli do wła- dzy narodowej, a ta mu da środ- ki do utrzymania (tak jest przy- najmniej powiedziane w Konstytu- cji o obowiązkach Rządu wzglę- dem obywateli). Powodowany tem prawem zwracałem się do: wszystkich ministerstw, wszyst- kich sądów, wszystkich znanych mi państwowych instytucyj, jak instytucyj wojskowych i samo- rządowych, nie wyłączając pp. komisarza 8 kom. P. P. t. j. tu gdzie mieszkam, bo to jest moja dzielnica, do pp. Komisarza Rzą- du i do pp. Prezydenta Rzplitej, miasta st. Warszawy, Marszałka Piłsudskiego, prawie całej gene- ralicji, wszystkich ministrów i wszystkich tych, którzy mogą bez pośrednio lub pośrednio okazać mi swą pomoc.

Poza tem złożyłem około 200 podań do firm prywatnych, lecz wszystko daremnie. Wszędzie chodzę, względnie pukam, lecz ci, do których mówię, albo nie chcą mię słuchać, albo poprostu

nie chcą mię do siebie dopuścić

Cóż mam wobec tego robić? Do kogo mam się zwrócić o nale- żytą pomoc obywatelską? Kura- torjum nie dało i nie chce dać mi stypendjum, tłumacząc, że nie po- siada na to funduszów, pp. dyrek- torzy i prezesi instytucji państ- wowej, wojskowej, prywatnej i samorządowej odmawiają mi swej pomocy, nikt jej udzielić mi nie może, a więc mam zginąć?!”

Na to pytanie musi mu dać od- powiedź społeczeństwo.

Umowa zbiorowa

w przemyśle lnianym i konopnym

W tych dniach toczyły się w Częstochowie pod przewodnic- twem przedstawiciela Minister- stwa Opieki Społecznej p. radcy J. Węgierowa rokowania w spra- wie umowy zbiorowej dla oddzia- łów lnianych i konopnych fabryk włókienniczych.

W wyniku tych rokowań podp- sana została umowa zbiorowa przez pracodawców i przedsta- wicieli trzech organizacyj zawo- dowych robotniczych, a mianow- cie: Chrześcijańskiego Zjedno- czenia Zawodowego, Związku Za wodowego Robotników Przemys- łu Włókienniczego w Polsce i Z. Z. W myśl tej umowy płace podstawowe pozostały bez zmia- ny, natomiast zarobki akordowe zostały obniżone w granicach od 3 do 10 proc.

Równocześnie został opracowa- ny szczegółowy cennik płac dla pracowników w tych oddziałach.

Je „Benusia“ do kawy, a „bia- tego“ (wino szampańskie) to nie- raz pracownik całymi miesiąca- mi butelki nie sprzedaje.

Jeden z elegantszych lokalów w okolicach placu Teatralnego (utrzymujący się notabene prze- ważnie z baru), znany jest z te- go iż szereg klientów którzy kie- dyś mogli jeszcze płacić rachunki — dziś piją 2 kawy czarne za 1 zł. 50 groszy, plus dolewają wprost do maszyny z kawą kie- liszek „polskiego bananu“ (wód- ki czystej!).

Średni zarobek miesięczny wy- fraczanego nędzarza wynosi dziś 100 — 160 zł. miesięcznie! Oto co kryzys zrobił z ongiś kwitną- cego zawodu.

J. S.

Nędzarze we frakach

Za kulisami niedoli kelnerskiej

Zaledwie kilka lat minęło — gdy stoliczni właściciele zakła- dów gastronomicznych z powo- dów przeważnie konkurencyj- nych, narzucili pracownikom kel- nerskim, jako strój w pracy zawo- dowej — liberję frakową.

Rozpoczynający się wówczas kryzys ekonomiczny, rozbicie kel- nerów na dwie organizacje zawo- dowe, wreszcie poniekąd bezkry- tyczne stanowisko opinji i prasy stołecznej w tej sprawie sprawiło — iż postulat pracowników: czarny strój względnie białe

schładne bluzy jako ubiór w pra- cy — nie został w dostatecznym stanie zrealizowany.

Dziś doszło już do tego, że naj- gorsza nocna dziura zatrudnia pracowników „wyfraczonych“ w białych krawatach, gorsach i man- kietach, koszt którego to stroju wynosi około 2 — 3 złote dzien- nie! Nawet cukiernie zmuszają kelnerów do stroju frakowego, dlatego tylko iż: „W innych firm- ach pracują we frakach!“.

Jakże zarabiają obecnie ci wy- fraczeni, wygoleni, z uśmiechem na ustach, a jednocześnie b. czę- sto głodni (pożywienia przeważ- nie nie otrzymują!) pracowni- cy? Oto przedewszystkiem przy- pomnieć należy, iż Warszawskie Stowarzyszenie Restauratorów przerzuciło ciężar oniał pracow- ników na publiczność to znaczy iż w miejsce dawnego systemu procentów z bufetu istnieją obec- nie procent dopisywany do ra- chunków.

Nie chcemy tutaj gołośownie napadać na pp. restauratorów, ale zaznaczyć jednakże musimy, iż to, co obecnie niektórym pano- wie restauratorzy praktykują, nie tylko że jest wielką niekonsek- wencją w stosunku do obowiązującej uchwały Stow. Restaurato- rów — ale wprost pachnie krymi- nałem na mocy 59 art. „prawa o wykreśleniach“...

A mianowicie właściciele ci po- suwają się do tego iż z dopisy- wanych 10 procentów publiczno- ści za usługę — nobieraia na swego korzyść po kilka procent! A weźmy teraz odwrotną stro- nę medalu.

Dzisiejszy kryzys wytworzył specjalny rodzaj publiczności od- wiedzającej zakłady o „wyfraczo-

nych“ kelnerach“. W nowych za- kładach zamiast dawnych kilku zmian publiczności, która consu- muje przeważnie, przeważają go- ści, którzy zjadłszy kolację w domu lub barze — tanim kosztem chcą się trochę rozzerwać. To też towarzystwo z kilku osób dosko- nale się bawi przy kilku czarnych kawach, butelce wody względnie co najwyżej kilku „coctajllach“. Oczywiście, że stolik już jest za- jęty przez cały program, a więc w praktyce przez całą noc.. W tych warunkach zarobek kelnera za całą noc, nawet przy pełnych 10 proc. wynosi zaledwie kilka zło- tych!

A t. zw. fuksy?

Te należą do dawnej i minio- nej przeszłości. Dziś wogóle do rzadkości należy gość, który pi-

Tragiczne cyfry

Wyszkolenia zawodowe nie dają zarobku

Jak straszne czyni spustosze- nie społeczne obecny okres kry- zysu rzuca nam światło przepra- wadzona ostatnio przez Związek Zawodowy Pracowników Przemys- łu Odzieżowego w Polsce ankiet- a wśród byłych terminatorów krawieckich z roku 1930.

Otóż, mając listę terminatorów krawieckich, uczęszczających w tym czasie do szkół dokształcają- cych rzemieślniczych Nr. 7 (Drę- wniana 8) i Nr. 5 (Solec 22) Związek postanowił obliczyć ilu z pośród tych „uczniów“ zosta- ło przy krawiectwie.

Na ogólną ilość 261 chłopców, odbywających ciężki i drogo op- łacany termin zaledwie 28 zosta-

ło krawcami. Reszta zaś chłop- ców szukała oparcia:

- 98 — na roli rodziców,
- 30 — na robotach publicz- nych,
- 4 — w szoferstwie,
- 11 — zostało robotnikami nie- wykwalifikowanymi,
- 17 — woźnymi i gońcami,
- 32 — pozostało w wojsku,
- 7 — zmarło,
- 15 — nic nie robi, a do 19-tu ankieta nie dotarła, mimo usil- nych poszukiwań.

Oto obraz tragedji dzisiej- szych czasów, dowodzący, że szkolenie zawodowe nie prowa- dzi do zarobkowego warstwu- pracy.

Elementarz prawa pracowniczego

Świadczenia zakładu ubezpieczenia od wypadków

W Ministerstwie Opieki Społecznej odbywają się narady i prace nad zreali- zowaniem nowej organizacji Zakładu Ubezpieczeń od Wypadków, zgodnie z postanowieniem ustawy o scaleniu ubezpieczeń społecznych. Nowa orga- nizacja tego doniosłego działu ubezpie- czeń przewiduje, że świadczeniami w zakresie ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych są: świadczenia pieniężne, a mianowicie: renta wypadkowa, dodatki do ren- ty wypadkowej, renta wdowa wypad- kowa, renta sieroca wypadkowa, ren- ta dalszej rodziny, zapomoga pośmier- tna. Ponadto korzystają ubezpieczeni z lecznicwa i świadczeń w naturze.

Przeto do renty wypadkowej przy- sługuje ubezpieczonemu, jeżeli stał się całkowicie lub częściowo niezdolnym do zarobkowania wskutek wypadku w zatrudnieniu lub wskutek choroby zawodowej i jeżeli niezdolność trwa dłużej niż 4 tygodnie. Renta wypadko- wa wynosić będzie według nowej us- tawy miesięcznie 66.2/3 proc. przecię- tnego miesięcznego zarobku ubezpie- czonego, jeżeli ubezpieczony jest cał- kowicie niezdolny do zarobkowania. Przy częściowej niezdolności do zarob- kowania, które nie jest jednak niższe niż 10 proc., otrzymuje ubezpieczony odpowiednią procentową część renty.

Otrzymujący rentę wypadkową, a znaj- dujący się wskutek wypadku lub sta- łej opieki i pomocy innych osób, otrzy- muje dodatek do renty w wysokości 33 i 1/3 proc. zarobku przeciętnego.

Otrzymujący rentę wypadkową, jeżeli utracił co najmniej 66.2/3 proc. zdol- ności do zarobkowania, ma prawo do dodatku na każde dziecko. Wdowiec ma prawo do renty, jeżeli jest inwalid- a i był wyłącznie utrzymywany przez żonę zmarłą wskutek wypadku w za- trudnieniu lub choroby zawodowej. Renty sieroce wypadkowe należą się chłopcom tylko do ukończenia 17-go a dziewczętom do ukończenia 18-go roku życia. Dzieci uprawnione (legity- mowane) posiadają równe prawa z dziećmi ślubnymi, zaś dzieci natural- ne (nieślubne) mają w stosunku do matki te same prawa; jakie przysłu- gują dzieciom ślubnym, a w stosunku do ojca naturalnego — tylko w tym wy- padku, jeżeli ojcostwo zostało już za- życia ojca sądownie ustalone, albo w wypadku, gdy ojcostwo zostało poza sądownie uznane i ubezpieczony łożył na utrzymanie dziecka.

Renta sieroca wypadkowa wynosi 20 proc., a dla sieroty bez ojca i matki 25 proc. zarobku przeciętnego. Renta wypadkowa może być na prośbę upra- wienego skapitałizowana.

SHANBIONA

28) Opowieść o wstrząsających przeżyciach czarującej Kresowianki

Na wzburzonej pościeli leży bezwładnie piękna dziewczyna. Biała, delikatna ręka zwisa ku ziemi. Jasne pukle puszystych włosów jak złoto rozsypane na poduszce. Dziewczęce piersi talują w szybkim, nierównym oddechu. Od długich rzęs padają cienie na twarzyszkę tak piękną, jaką zobaczyć można tylko chyba we śnie, lub na najpiękniejszych obrazach.

To 18-letnia Lusja Jusiewiczówna, córka ziemianina - kresowianki, właściciela Opatowic.

Do jej bezwładnego nagiego ramienia pochyła się żądny pocałunków mężczyzna.

Wkradł się podstępnie do jej dziewiczej sypialni. Nie mogąc uzyskać jej wzajemności uciekł się do potwornej zbrodni. Uspłił ją... zniewolił. Tym bezecnym zbrodniarzem był Kazimierz hr. Kotwicz - Morecki, bogacz, utracjusz i uwodziciel, zaręczony z Heleną hrabianką Mohucką, choć ta sercem należała do młodego doktora, syna młynarza, Jerzego Romockiego. Ale hr. Kotwicz był obojętny na wszystko, co nie dotyczyło Lusji.

Kiedy się ocknęła, uprzytomniła sobie, jakiej potwornej zbrodni padła ofiarą!

Poprzysięgła zemstę, tajdakowi! Nie mogła jednak pozostać w domu. Wiedziała, że hańba jej nie da się ukryć, wolała więc uciec. Tak też uczyniła.

Hrabia po dokonaniu ohydnej zbrodni wybrał się z wizytą do narzeczonej, wezwany tam listem przez hrabinę Amelię Sebyłową, opiekunkę hrabianki Heleny. W liście donosiła ona hrabemu, że młody doktor Romocki coś za bardzo asystuje hrabiance Helenie... A wtedy plany małżeńskie mogą przapaść, a wraz z niemi możliwość połączenia wielkich fortun.

Po przeczytaniu listu hr. Kotwicz pojechał do Mohucka i odrazu oświadczył się hr. Sebyłowej o rękę jej pupilki — hrabianki Heleny. Hrabina Sebyłowa postanowiła przygotować do tej myśli Helenkę, która już się domyślała, a co chodzi.

Serce ścisnęło się Heli. Zapytała:

— Czy to aż taka poważna rozmowa?

— Bardzo. O twojej przyszłości.

Helenka spojrziała wdał. Wiedziała sama najlepiej, czego oczekiwała od przyszłości. Dziwnym trafem, choć przecież była magnatką, życzyła sobie właśnie tego samego, co jej skromna sąsiadka Lusja — cichego szczęścia we dwoje w zaciszu leśnem. I nieświadomie rysowała sobie już sylwetkę tego towarzysza...

— Spójrz mi w oczy — rzekła poważnie hrabina.

— Chętnie...

— Kogo widzisz przed sobą? — zapytała uroczysto hrabina.

Ponieważ Helenka nie wiedziała, jak to pytanie zrozumieć, hrabina ją wyręczyła, mówiąc:

— Widzisz przed sobą najlepszą przyjaciółkę swoją i twej nieboszczki mamusi, której wolą przedśmiertną było, abym cię jej zastąpiła wedle najlepszego swego zrozumienia. Zgodziłam się na to, drogie dziecko, choć wiem, że nikt nie jest w stanie zastąpić dziecka matki rodzonej. Wola umierającej była jednak dla mnie święta. Zczynię w tym kierunku, co tylko jest w moich siłach...

Westchnęła głęboko, poczem zapytała:

— Domyślasz się już teraz, zapewne, o czym chcę z tobą mówić?

— Nie, cioteczko...

— Więc powiem ci: masz dziewiętnaście lat.

— Tak jest.

— Ja miałam zaledwie osiemnaście, gdy już byłam hrabiną Sebyłową.

Znów westchnęła i wznosząc wzrok ku niebu, szepnęła ze sztucznym smutkiem:

— Tak mi się zdaje, jakby to było zaledwie wczoraj... Nie myśl, moja droga, że hrabia nieboszczyk odpowiadał temu ideałowi męża, jaki sobie wymarzyłam. O, nie! Miał sporo wad. Przedewszystkiem był okropnym karciarzem... poza tem... trochę... jakby ci tu powiedzieć... lekkomyślny co do niektórych obyczajów i trybu życia... i takim rozrzutnym, że gdyby nie umarł, z mojego posagu zostałyby tak samo mało, jak z jego osobistego majątku. Słowem, widzisz, że to nie był anioł... A jednak żyliśmy ze sobą szczęśliwie. Wszystkie swoje wady umiał okupić jedną niezmiernie cenną zaletą. Posłuchaj mnie uważnie... i staraj się zrozumieć...

— Słucham, cioteczko, i staram się...

— Otóż: był dżentelmenem i prawdziwym hrabią od stóp do głów. Miał w sobie tyle wirtuozy, taktu i prawdziwej rasy, że chętnie przebaczało mu się wszystko...

— Cioteczka chciałyby więc?...

— Chciałabym ci dać takiego samego męża. To znaczy, że chcę ci dać człowieka, który, nie będąc może najcnotliwszym pod słońcem, posiada jednak mnó-

stwo innych zalet. Któż z nas jest bez grzechu? Zwłaszcza w naszej sferze... Gdzie tu znaleźć wśród nas młodzieńca, któryby nie lubił wypić, pohulać, pobawić się, trwonić pieniądze? Tacy już jesteśmy. Więc niech przynajmniej będzie taki, którego zalety okupują te wszystkie wady. Lepszego nie znajdziesz, ręczę ci...

— Doprawdy?

— Z największą pewnością. Jestem kobietą doświadczoną i wiem, co mówię. Ten, o którym mówię i którego popieram... tak jest, gorąco popieram i to w twoim własnym interesie, bo jakż inny mogłabym mieć na sercu?... otóż ten młodzieniec ma lat trzydzieści. To dobrze, że nie smarkacz, lecz taki który już się nieco wysypiał. Jest bardzo przystojny, wesoły, dowcipny, sympatyczny. Rasa — od stóp do głów. Prawdziwy magnat. Zdaje mi się, coprawda, że lubi się bawić i trwonić pieniądze. Ale jest tak ogromnie bogaty, że może sobie na to pozwolić. I jedno jest pewne — nie leci tylko na twój posag, bo mógłby żyć po królewsku bez niego. A to bardzo ważne, Helenko, bardzo ważne... Bo inaczej nigdy nie będziesz wiedziała, czy człowiek żeni się z tobą, czy z twymi pieniędzmi...

— To prawda...

— Ach, mówię ci, śliczny chłopiec i wszystkie kobiety będą ci go zazdrościły. Będzie z was piękna para. No i z jak najlepszej rodziny... Jest nawet nieco z tobą spokrewniony czy spowinowacony, nasz wielki przyjaciel. Pomyśl — takie połączenie waszych tarcz herbowych... Nie będzie piękniejszego w całej Polsce. A teraz dopiero powiem ci rzecz najważniejszą...

— Słucham...

— Kocha cię nazabój. Już teraz chyba wiesz, kogo mam na myśli?

— Hrabiego Kotwicz - Moreckiego? — zapytała boleśnie Helenka.

— Tak jest. Jedynego potomka najświetniejszego, obok twojego, rodu polskiego.

— Ależ, cioteczko, ja go nie kocham...

— To pokochasz go później. Ja też, drogie dziecko, nie kochałam mego męża, kiedy za niego wychodziłam. Byłam posłuszną woli rodziców. I nie pożałowałam. Ież to widziałam dookoła małżeństw o wiele mniej szczęśliwych, niż nasze. U nas przynajmniej zachowaliśmy pozory. To jeszcze i tak wielkie szczęście. Dalszy ciąg nastąpi.

PAMIĘTNIK SŁUŻĄCEJ

SPOWIEDŹ PIĘKNEJ DZIEWCZYNY RZUCONEJ POMIĘDZY BESTIE LUDZKIE

STRESZCZENIE POCZĄTKU PAMIĘTNIKA

Umierająca w szpitalu dziewczyna zostawia pamiętnik, który dostał się do rąk naszej redakcji. Jego niezwykła treść skłoniła redakcję do ogłoszenia go drukiem.

Dziewczyna ta, imieniem Tola, rozpoczyna swój pamiętnik w październiku 1926 roku. Jako sierota przyjechała z Kozienic do Warszawy i tu dostała służbę u państwa Kozłowskich. Jej niezwykła uroda zwróciła odrazu uwagę pana domu i jego siostrzeńca Karola. Już po miesiącu pobytu Toli u Kozłowskich, obaj panowie coraz goręcej okazują uznanie dla urody młodej dziewczyny, posunęli się tak daleko, że pewnej nocy spotkali się obaj w pokoju służbowym, gdzie Tola spała. Pan starszy wyszedł, pan Karol jednak powrócił! Zaczęła się energicznie zalecać do Toli, nie zważając na jej obronę.

Jeszcze chwilka, a pewniebym zemdleła, naraz drzwi się otworzyły z trzaskiem i oślepiło mnie światło. Zanim jeszcze co zobaczyłam, usłyszałam, jak pani krzyknęła:

— Karolu!

Przestraszyłam się chyba bardziej od niego, tak pani wrzasnęła.

I wtedy dopiero zaczęło się piekło na całego!

Pan Karol puścił mnie zaraz. Ale się nie mogłam nawet poruszyć, taka byłam zduszona. Porozdzierał na mnie koszulę i gołe ciało było widać, ale nie miałam siły, żeby naciągnąć na siebie kołdrę.

A pani zaczęła wymyślać.

Nawet nie myślałam, że taka pani ta kumie wymyślać, że zapamiętać trudno: a co dopiero powtórzyć! Mnie nawymyślała od wezwstydnic, ulicznic, a pana Karola nazwała uwodzicielem, zdrajcą, niewdzięcznym i podłym gadem, tajdakiem, rozpustnikiem. Myślałam, że końca nie będzie tym krzykom i szpazmom.

Z tych krzyków rozumiałam, że to maż ją obudzili i powiedział jej, że pana Karola niema w jego pokoju i że pewnie poszedł, do służbowego, do mnie.

Na te wrzaski przyleciała Józefowa i zaczęła mruzczyć coś pod nosem, ale pani ją wypędziła:

— Poczuj się w domu? Proszę natychmiast iść spać! Żeby zaraz po całym domu płotki roz-

nieść?! A ty zrobisz tak, jak każę: spakujesz się jutro rano i idź, skądś przyszedłaś! O, prawdę powiedziała Edwardowa, że taka dziewczynę niebezpiecznie brać do domu! Nie będę już taka głupia na przyszłość!

— Ale kotku, kotuchno! — chciał starszy pan uspokoić panią, ale gdzietam! Im więcej jej o kotkach mówił, tem bardziej wrzeszczała. Wreszcie zaczęła płakać i wprowadził ją do sypialni.

Dopiero wtedy Józefowa smyknęła do mnie i zaczęła się dopytywać, a co, a jak?

Opowiedziałam jej wszystko, jak było, i spłakałam się, jak nigdy w swoim życiu! Całą noc płakałam.

Taka to była moja pierwsza służba!

18 grudnia.

Na szczęście dostałam drugie miejsce. Jakoś Pan Bóg opiekuje się sierotą.

Dobrze mi tu w pałacu państwa Skomorowskich. Służba nie ciężka, jasnie pani nie taka wymagająca. Tylko jasnie panienska, panna Lara, człowiekowi dobrze słowa nie powie. Za to pan Jerzy!...

Jakż on piękny! Gdyby on nie był jasnie panem, zakochałabym się w nim na śmierć!

Chodzę codzień wieczorem, kiedy się wszyscy pokładli spać, popatrzę na niego choć przez dziurkę od klucza. Siedzi wieczorem w bibliotece i czyta, albo pisze.

22 grudnia.

Już się szaro robi, a ja jeszcze nie śpię. Nie, nie mogę zasnąć.

Tyle się w te parę dni stało! Aż mi się w głowie kręci, aż mi się wierzyć nie chce, że to wszystko prawda, że to nie sen. Chciałabym wszystkim opowiedzieć o tem, a komuż mogę się zwierzyć? Chyba tylko tym kartkom, chyba tylko temi słowami na papierze...

Poszłam, jak zawsze na dół popatrzyć na pana Jerzego przez dziurkę od klucza. Naraz otworzył drzwi.

Zdrętwiałam cała. Słabo mi się zrobiło ze wstydu. Oczu podnieść nie mogłam. A on wziął mnie obiema rękami za głowę i pyta:

— Co tu Tola robiła?

Westchnęłam tylko.

Nagle złapał mnie wpół, wciągnął do pokoju i zaczął całować.

Byłam zupełnie bez siły. Tak strasznie chciałam go objąć rękami za szyję, ale nie śmiałam. Ręce zrobiły mi się ciężkie jak z ołowiu, nogi uginały się pod mną. Sama nie wiem, jak się to stało, byłam jakby omdlała i osunęłam się na dywan. Dotknęłam wtedy ustami jego kolan przez ubranie.

Kiedy mu tak widocznie zaciężyłam w rękach, posadził mnie na ziemi i sam siadł koło mnie. Objął mnie wpół, ale głowę odsunął. Nie śmiałam spojrzeć, ale czułam, że mi się przygląda bez przerwy, bo powtarzał:

— Jaka ty jesteś piękna, jaka ty jesteś miła, jaka ty jesteś kochana!...

Kiedy powiedział „kochana“, słabo mi się zrobiło. W głowie mi się zakręciło, przechyliłam się i głowa upadła mi na jego kolana.

Przytrzymał mi tak głowę i zaczął gaskać po włosach.

— Masz śliczne rzęsy, ale nie chowaj oczu. Wiem przecież, że masz piękne, lazurowe, jak chabry w zbożu. No, otwórz oczy, pokaż, jakie są piękne i niech zobaczę, czy mnie lubisz. Otwórz!

Spojrzałam raz, ale oczy się znów zamknęły:

— Nie mogę patrzeć!

— Trzeba patrzeć, bo jak się kocha, to chce się ciągle widzieć tego, kogo się kocha. Widzisz, ja ciebie kocham i patrzę na ciebie bez przerwy i napatrzyć się nie mogę twojej urodzie. Słyszysz, kocham cię! Spójrz na mnie!

— Nie śmiem... Mnie się zdaje, że tak mi się śni. Było mi tak dobrze, że sama nie wiedziałam, co się ze mną dzieje! Byłam jak odrętwiała, bez siły, bez woli. Leżałam bezwładnie w rękach pana Jerzego, jak urzeczona. Mógłby zrobić ze mną, coby tylko chciał.

Jerzy znów nachylił się nade mną i zaczął mnie całować. Kiedy dotknął ustami moich ust, odważyłam się go pocałować.

Dalszy ciąg nastąpi.

